

Szerkesztőség:
Kaposvár, zárdá-utca.
Ide küldendő a lap szellemi részét
illető minden közlemény.

Megjelenik minden pénteken.

Előfizetési díj:
Egész évre - 6 frt - kr
Fél évre - 3 frt - kr
Negyed évre - 1 frt 50 kr
Egyes számok 10 krért.

Hegelmen Károly
könyvtároskodásában és a kiadó-
hivatalban kaphatók.

NÉPJOG.

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Kiadóhivatal:

Kaposvár, zárdá-utca.
Ide ezimazandók az előfizetési pén-
zek, hirdetések és nyitások.

Megjelenik minden pénteken.

Előfizetési díj:
Egész évre - 6 frt - kr
Fél évre - 3 frt - kr
Negyed évre - 1 frt 50 kr
Egyes számok 10 krért.

Hegelmen Károly
könyvtároskodásában és a kiadó-
hivatalban kaphatók.

Tetteket s nem szavakat.

Pusztul a földbirtokos. Ha megyénkben tekintünk körül ijesztő mérveket találunk. A nagyobb birtokos gyengül a kisebb birtokos tönkre megy. Családok, kiknek története egy volt Somogyvármegye történetével már az emlékezetben élnek csak s hogy egy vagy másik helyet virágzó közbirtokosság uralta, kevesen tudják ma már.

Hogy ez így legyen, hogy ez való tény, melyet nem fekete szemüveg mutat csak nekünk, azt sajnos bizonyítja a mindennapi tapasztalás, bizonyítja a kormány-párt legalázatosabb közlönyeinek nyílt beismerése is.

De ha ezek az urak beismernek ilyesmit bizony nem azért teszik, hogy annak valódi okait kutassák, hanem azért, mert míg egyrészt a szembeötlő tényeket eltagadni lehetetlen, másrészt ideje korán gondoskodni arról, miként a közvéleménynek őket kárhözható rosszaságát magukról elhárítsák.

Itt is előállnak a kuruzslók s bábák, kínálva az orvosigot: „Takarékosság, Munka, és Szorgalom”; ez a tanács melyet osztogatnak, ez a gyógyszer, melyet javasolnak.

De hát uram istenem, eszükbe jute valamikor a „dies irae dies illa” midőn a közönség szemébe így szórják szemtelen vakmerőséggel a port? hisz ők maguk is tudják, hogy hiába intik takarékosra azt, a kinek többé nincs mit megtakarítani, s miért serkentik szorgalomra, munkára? midőn tudniuk kell, hogy ebben az általuk megrontott országban a becsületes munka egyelőre alig vezet többé, mert a becsületes munka jutalmát meg nem találja s fokozott szorgalom alig képes előteremteni a nélkülözhetlent.

Hiába hirdetik azért a takarékos-ságot, hiába hirdetik a munka áldásait, hiába mutatnak a szorgalom gyümölcseire: a takarékos-ság, munka és szorgalom késleltetheti a végpusztulást, de meg nem akadályozza azt többé. Az angyali pusztulás alap-

ját azon intézkedések vetették meg, melyek a földbirtokot kivétel nélkül természetéből, azon intézkedések, melyek a mozgó tőkének természeténél fogva amugy is túlságos hatalmát majdnem a korlátlanúságig fokozták, ezen nem segít a munka, mely rab zolgája lón a tőkének, ezen nem segít a szorgalom, mert a rabszolga mennél szorgalmasabb annál jobban gazdagítja ugyan gazdáját, de önmaga marad a ki volt, rabszolga nyomorék és koldus.

A jobb korszak hajnalát véltük sokan felderengeni azon mozgalomban, melyet agrarius mozgalom név alatt ismerünk, s mely ezéül tüzte ki, hogy megvédje a megtámogatott birtokot, s módokat teremtsen a már veszendő megmentésére, sőt az elvesztettnek visszaszerzésére; s ime mit látunk? egy képviselő kinek nevével mozgalom ugy-szólván összeforrott, egy napon tárczát vá-lal azon kormányban, amely épen ellen-kező irányról ismeretes; s belül a sánczokon most hallgatással nézi, midőn a polgári törvénykönyv s egyéb nevezetes javaslatokkal az ingatlanosság jogait védő fa-lak egymásután bontatnak le; ugyanannyira, hogyha volt rés, melyen azt eddig megtá-madni lehetett, lesz most tág mezeje azok-nak kik azt végkép elpusztítani oly haj-landók.

Nem jól van ez így. A lejtőn megállni nem lehet, vagy rohanni kell lefelé, vagy kapaszkodni felfelé; akadémiák előadások-kal — mint a melyek majd ezen majdnem körben hetenkint tartatnak a hívők épülé-sére, a hitetleneknek pedig lahotájára — e kérdés megoldásához, a baj gyógyításához egy lépéssel sem megyünk közelebb. A nagy közönség nem ezt várja, nincs szüksége reá hogy meggyőzzék a mai állapotok vészthozó helytelenségéről átkos voltáról, meg van ar-ról győződve amugy is; meggyőzte már arról szorongatott helyzete, meggyőzte pusztulása; a közönség immár tényeket vár, nyílt fellépést határozott szakítást az eddigiekkel, mert megélezte a nagy szavakat, melyek-vel koronként józan eszét tántorították el.

hogy saját érdeke ellen idegent szolgáljon elhitették vele, hogy rest, tunya, pazarló csak azért nehogy nyomorúságának oko-zóit megkeresse, s bajainak kuforrását fel-találja.

Tudjuk mi azt jól, az idegen mederbe szorított folvót nagy munka rendes folyá-sába téríteni vissza, de ép azért soha sincs elég korán a munkát megkezdeni. A nagy-hangu szavak ideje lejárt a tett következik. Azok kik kibontották a zászlót, elég férfiak, hogy azt meg is hordozzák csak akar-niok kell.

— A „Somogy” utolsó számában (T.) ur ismét kísért, ez uttal Tisza Kálmán „hitelét” támogatja. Hálátlan egy munka; Tisza Kálmánnak a Geszt urának hitele, —már t. i. ha váltót írma alá — alig szorult (T.) ur védelme s támogatására, Tisza Kálmán miniszternek pedig hitelt meg támog-atni (T.) ur akkor sem lesz képes, ha a kis gar-mondból oly versalissá nővi ki magát, hogy a „So-mogy”-ba már bele se fér. Ugy beszélni, hogy a ki halja azt se tudja fi-e vagy leány? ez (T.) ur sze-rént államférfi tulajdon, no hát meglehet, de es-küvel is erősíthetjük, hogy a józan esztű magyar ember ezt más néven nevezi. Egyben (T.) urnak igaz-a van mégis, abban, hogy „Tisza állítása még mindég beteljesedett” csak hogy Tisza mindég olyat állít, a miből az ország kára származik; s ha ez azután híven be is következik, ezt mulatságos dolognak tarthatja (T.) ur s vele a „Somogy”, de átoknak s veszedelemnek kell hogy tartsa mindenki, a kinek hazája boldogsága, népe jobb léte iránt legkevesebb érzeke is legyen.

Az első lépés után.

A keresztény védszövetség megalaku-lásával a zsidókérdés megyénkben a gyakor-lati ténre lépett; azon ténre, melyre mindig mutattunk, a törvényes és ép azért leghatatósabb ténre; meggyőződésünk, hogy ha né-pünk e ténre kellőleg elfoglalja és felhasználja mind azon alkalmakat, melyek e ténre kínálkoznak és minden jogokat, melyeket e társadalmi ténre, a törvény neki ad, rövid idő alatt meglepő eredményeket fog elérni.

De lépünk mi is az élet gyakorlati terére, és tekintünk szembe a hozzánk leg-közelebb álló körülményekkel.

TÁRCZA.

Imitt-amott.

VI.

„Hullámzó Balaton tetején.”

Bogláron két dolog nem sikerült Szalay Im-rének. A balatoni halászat — melyet kedvemért akart rögtönözteni, és az öreg halászatú bérlőnek meg névmagyarosítása. — Ha Rozenberg ma-radok, senki sem kételkedik abban, hogy magyar vagyok, mert már ötven év óta ismer a vidék, mint jó halászt; de ha R ó z s a h e g y i leszek, akkor mindenki észreveszi, hogy zsidóval van dolga.

Imre megadta magát. A Rozenberg név semmit sem jelent egyebet, mint azt, hogy az öreg Rozenbergnek hívják; de a Rózsahegy-i névnek már jelentősége van. A Virágvölgyi, Epervölgyi, Rózsavölgyi, Ligetvölgyi társaságban az ember mindig úgy érzi magát, mintha maszkos bálban volna. Mintha ennek a névnek csak annyi jelentősége volna, mint az álarcznak: le is lehet venni, föl is lehet tenni. Ha akarom német, ha akarom magyar. Csak fordítás, de nem át alakulás; csak át-helyezés, de nem áttöltetés.

A ki komolyan veszi a magyarosítást, nevezze magát Zsombornak, Medgyesnek, Étédnek, Kedének, Kadácsnak, Kobátnak, Tordátnak, Küsmőnek és így tovább. Ezt majd a fiu, ha megtalál gondol-kozni, nem tudja németre fordítani.

Tehát részint a nagy szél miatt — mely lehetlenné tette a hálóbontást — részint a zsidó ma-gyarsága miatt nem sikerülvén sem a halászat sem a magyarizálás, haza kocsizunk Lellére.

A megáradt szél élesen csapdosta arcunkhoz a tó finom homokját. Szólan csak úgy lehetett, ha a rohamból kilestünk egy-egy felvonásközt. Egy ilyen alkalmas percet véve szólásra nyitak ajkaim.

De nem volt szerencsém, mert egy új szélro-ham jött, s szájam úgy megtelt homokkal, mintha mandula-pereszte rágta volna szét.

Álhatatos beszédvágam mégis győzött az ele-mek vad indulatán. Zsebkendőt borítva arczomra így szólék:

— Imre, miért nincsen neked egy yachtod?
— Igazi skribler kérdés, felelé Imre. Hát mire nekem a yacht — bajnak? Hol tartsam télen? Hová kössöm ki, kikötő nélkül? Aztán hogy jut eszedbe neked épen most a yacht? mikor egy há-borog a tó, hogy a halak bordái is recsegnék bele.

— Szeretnék a Balatonon ide-oda mászkálni.

— Ebben az orkánban?

— Miért ne? A tó felületét már egy ismerem, mint a kezem írását. Szeretnék bele tekin-teni a belsejébe is. Megvizsgálni, hogy mi ből benne oly elementáris erővel? mi festi oly haragossá hullámaikat? S aztán ki tudja, egy-egy hullámvölgy fenekén nem találkoznánk-e érdekes habléányokkal? Minő csábító tété a tété volna az! Mit ér nekem a tó tetejének örökfenségű nyugalma! Szeretnék bele nézni e szép csoda titkaiba. Tudod az ember min-dig többre vágyik: a völgyből a hegyre, a hegyről a

csúcsra s aztán tovább, a fellegek közé. A magasba a mélybe, a titokzatosba.

— Ha olyan nagy kedved van, én nem ron-tom el; Boglárón sütkérezik a hercegnek egy yachtja, kormányosát jól ismerem; holnap szálljunk bele, s menjünk neki a háborgó világnak. Csak hogy én ne legyek az oka, ha aztán ott hagyjuk a fo-gunkat.

— Legalább nem lesz több fogfájásunk. De miféle hercegről beszélsz te?

— Hát a mi vörös hercegünkről, Odes-kalchy Arthurról. Nagy sportot üz ő ezzel a yacht-tal. Olybá veszi a Balatont, mint egy mosdótányi vizet.

Másnap hajóra szálltunk. Az orkán már egé-szen el volt csendesülve, de a mozgásba hozott hullámok tajtékot hányva csak úgy tomboltak, mint tegnap. Úgy nézett ki az egész, mint haragvó vadállat.

Ah, minő öröm lesz neki indulni e végtelen-nek; hánykódni, mint a szárnysegett ember élete s aztán uralkodni e vad tömeg fölött: Belekacagni e szilaj bömbölésbe s versenyre kelni a gyors röptű halászmadarakkal. Elmerülni a távoli láthatár kö-dös kék színébe, szentül szembe látni a veszélyt s fölmelegedni a napfény izzó hevétől és érezni az állandó izgalom ingerét.

A teljesedő vágy egész gyönyörével foglaltam helyet a hajón; valahára megkapom magyarosítást a lélek azon kéjének, mely csatába viszi a hőst, tengerre dobja a hajóst, s oroszán vadászatra ösz-önzi a férfit. Lélektani problémákat adok föl ma-

Közel van januárius 24-ke, azaz azon terminus, midőn számos helyen a szent György napján lejárató koresma bérleti szerződés felmondása, és újból kiadása van régi szokásában; eddig e nap fontosságát tudták a kiadó urak és kivevő zsidók, a nép; azaz azon osztály, melynek gyomrán meg torkán alapzik a regale jog, passiv közönyösséggel nézte a történeteket, hittünk szerint, azon teljes tudatlanság folytán, melyben del a regale körül öt törvényesen megillető jog iránt mai napig is van.

A királyi kissebb vagyis regale-jog a nemesi birtokhoz csatolta a bor és szesz italok kizárólagos kimérési jogát azon természetes kikötéssel azonban, hogy a regale-jog tulajdonosa viszont köteles arról gondoskodni, hogy a fogyasztó nép, jó és egészséges italt kaphasson, ha ez viszont kötelesség, természetes, hogy ezt ellenőrizni is joga a népnak, mely azonban e jogaival csak igen kivételes ritka helyen élt, zugalódott a penészes for, hamisított pálinka ellen, gyűlölte a piszkos zsidót, haragudott, hogy szombaton a koresmában nem kapott enni — de hallgatott és évek hosszú során át várta, hogy a regale megszünjön, a helyett, hogy jogaival élve, addig is érvényesítette volna azokat.

Itt van ismét egy alkalmas idő; ott hol a felmondási idő e hó 24-ike tömörüljön a keresztény nép, menjen a helyben lakó urhoz vagy forduljon írásban a távollakóhoz, és adja tudtára, hogy a nép tiszteli törvényes jogát, de egyúttal kijelenti, hogy zsidó által bérlet koresmában fogyasztani nem fog. Adja tudtára, hogy megunta három évről három évre látni miként jön egy kis bugyorról, hitelbe vett öt akó penészes borral és egy akó vízbe öntendő egy liter kolompér szeszrel falujába a zsidó koresmáros, hogy szimatolja itt ki, mindjárt a könynyelmt fiukat, hogy azon utján pusztítsa ki a szülőket, hogy lesz nála kifőzni minden gonosz mi a faluban elkövetetik, hogy furakodik be a polgári család legbensőbb viszonyaiba, elsőben mint a csuszó mászó álat, ki, ha megrugod, annál edesebb, utóbb mint tanácsadó, végre feltett kalappal mint ur. Ezt mind mondjátok el annak a regales keresztény urnak, ki ha igaz fia összeinek kell, hogy megmaradt legyen benne annak emléke, hogy ősei e népnak nemcsak urai de atyái is voltak; nem engedheti meg, hogy az ő joga révén azon zsidó szipolyja a végsoig ki a népet, mely zsidó titeket vele, igen vele az urral együtt, talmudja szerint tisztátalannak, álatnak, dögnök tart.

Hol zsidó jószág bérlő birja a regale jogot is, ott egyszerűen jelentsétek ki, hogy zsidónál inni nem fogtok, haszonért vette ki a bérletet, majd gondoskodik keresztény

gannak s midőn recsegné fognak hajónk bordái, és zúgó hullámok csapnak rajta át, megszámitandom érverésem gyorsaságát.

Imrének elbeszéltem, hogy minő kutatásnak akarom lelkeket alávetni.

— Szép és jó szándék — mondá Imre féltréfásan — csak úgy ne járj, mint az amerikai orvos, a ki az akasztás elméletéről akart kimerítő értekezést írni.

— Hogyan járt az az orvos?

— Hát biz az önmagán tett kísérletet, s kissé tovább maradt függve, mint a mennyire egészsége megkívánta volna.

— Beteg lett?

— Nem. Csak meghalt.

Az én Imre barátom — persze — jót nevetett a markába. Ez a skribler most már nem fog se élni se halni. Kopaszkorában is eszébe jut a Balaton s három hétig sem álmodik egyébről, mint vízbefulásról és akasztott emberekről. E közben letelepedett kormányosunk mellé, a kit is Bárány Pálnak neveztek tisztességes nevével elkérte tőle a kormányt. Ő úgy szereti, ha a gyep lő az ő kezében van. Én pedig kissé távol tőle, leültem a yacht párkányára.

A kormányos jelt adott. Három jól táplált izomzatu somogyi gyerek neki ugrott az árbocznak, mint valami mokusok a magyarófának; percz alatt feloldozták a kötelekeket, felhúzták a horgonyt, kifeszítették a vitorlákat — s azzal — — hajrá! elhagytuk a partot.

Ezt a „hajrát“ nem kell tulszigoru értelem-ben venni.

koresmárosról és ha nem; tálán csak van egy falu keresztény népében annyi erő és kitartás, hogy képes egy fertály évig koresmába nem járni, tovább pedig egy bérlő sem álja ki.

Ne higvék tisztelt olvasóink, hogy valami lehetlent vagy csak egészen újjat is mondtunk, van reá és pedig megyénkben is példa: Bosznífa községben, az egykori grófi birtok ma egy zsidó familiaé; a regale jog alapján kiadták ott a koresmát egy zsidónak, ki biztosítván az állítólag a padláson levő 2000 forint áru birkabórt, az ilyen viszonyok közt már szokásos véletlenül fogva ott tűz ütött ki, leégett a koresma és vele a falu harmadrésze, német testvéreink Bosznífa derék lakossága nem vette a dolgot tréfára és komoly fellépésük folytán, hogy ők többé ott zsidót nem tűrnek, ma ott keresztény koresmáros van. A zsidó uraság is szivesebben adván ki a koresmát kereszténynek, mint sem üressen álljon.

Láthatják tehát, hogy nem lehetetlen, csak akarni kell, csak összetartás és kitartás legyen.

Egyáltalán nem volt még kérdés, mely körül oly könnyen használták volna a lehetetlen szót mint a zsidókérdésben. Lehetetlen, hogy a zsidót kiűzzék, lehetetlen, hogy zsidó nélkül megéljünk, lehetetlen, hogy más legyen kereskedő mint zsidó, lehetetlen, hogy más adjon költsönt, lehetetlen, hogy más mérjen bort, pálinkát és végül jön a nagy lehetetlen, lehetetlen hogy a gazdag, hatalmas, befolyásos zsidó ismét valamikor semmi se legyen. E sok lehetetlenbe biznak a zsidók, e sok lehetetlen elősorolásával akarják igaz ügyünkbe vetett bizalmát megrendíteni azok, kik, ők tudják mi érdekből ma még zsidó barátok vagy szolgálk, mi pedig csak arra emlékeztetjük idősebb olvasóinkat a polgári körből, volt-e köztük egy is, ki nem tartotta volna 1847 végén lehetetlennek, hogy 48 tavaszán nem lesz robot, a nép együtt választ a nemessel képviselőt és megyei bizottságot és mégis meglett, azért a zsidókérdésben is bizzunk ügyünk igazságába és ne higytünk azoknak, kik oly bőkezűek a lehetlenség kimondásában.

Alkotmányos országban a népnak minden lehető, csak akarnia és összetartania kell, azért terjesszük az egyesülésnek oly szépen indult nagy munkáját, tömörüljünk nyelv faj, osztály, kor és nemkülönbség nélkül mindazok, kik hisztünk a megváltó keresztben, mindenkinek van e nagy egyesülésben helye, része, köre és munkája. A férfi tegyen, a nő buzditson! lehet-e szebb köre a nőnek mint arra buzditani a férfit, az apát a fiut, hogy legyen munkás takarékos, erkölcsös, jó keresztény és ezt mind

Hajónk megindult ugyan, de olyan lassan mozgott, mint egy kiéhezett teknősbéka. A legkomolyabb szélcsend volt. A tó háborgott még a tegnapi orkántól, de a levegő úgy nem mozdult, mintha oda lett volna czövekelve a zalai bércek szikláihoz.

— Merre felé menjünk? — kérdezé Imre.

— A merre tetszik — felelé én.

Útunknak nem volt határozott célja, s ha a hullámverések nem tolták volna vitorlásunkat mind bennebb-bennebb, tálán még most is boglári kikötőben üldögélnénk.

A vitorlák sehogy sem akartak kifeszülni e szeletlen időben; mindegyre összeestek, mint valami üres hólyag, s én úgy képzeltem egy darab idő óta, mintha az egész hajótest egy nagy madár volna, a melynek el vannak törve szárnyai. Aztán mintha ez a madár valami sajátszerű, soha sem érzett delejes meletet sugározna felém, melyről nem tudtam, hogy alkalmatlan-e vagy kellemetes.

Próbáltam egyébről gondolkozni, de mindig a madarat láttam.

A hajó orráról nagy három szigonyu horgony lógott alá. Milyen furcsa madár ez, hogy karmait a csőre hegyén tartja. Az árbocról pedig úgy vélekedtem, mintha az a nagy madár csőre volna, melyet állandóan fölfelé irányoz, hogy keresztül furja a kék eget.

Milyen piczike lyukat furja ez a vékony csőr azon a nagy kék lepedőn! Valjon mit is látna az ember azon a lyukon túl? Valjon lefelé épen olyan nagy messziség van-e mint fölfelé?

Barta Miklós.

azon egy tanácsal kerüld a zsidó! Meg is várjuk ezt a nép asszonyaitól kezükben a seprű, hivatásuk a szemetet a szoba kűszöbén át kisépni, a férfi kezében a vasvilla, majd kiszorja azt sz udvarból. Kanizsai.

A kaposvári katonatisztikar bálja.

Ugy beszélnek a rendes bálozók, hogy rég volt oly fényes és mégis minden ízében kedélyes fesztelen vigalom Kaposvárott, mint a f. hó 10-én és 11-ére virradóra lefolyt katonatiszti bál; — fényes volt, nem csak a terem obligát tükrös zászlós díszítése, hanem a megjelent s különös tapintattal megválogatott báli közönség miatt, melynek eleganciája, művelt izlése bármely bálnak is kivételes fényt adott volna. A vigalom kedélyes fesztelensége természetes következtése volt azon hizalomnak, mellyel a művelt közönség a galant és figyelmes tisztikar meghívóját fogadta s bálján megjelent; midőn pedig az udvarias házigazdák mindenre kiterjedő figyelmükkel, gavalléros vendéglátásukkal csakhamar végkép lerontották a válaszfalat, mely egykor a civilt elválasztotta a katonától: rögtön elfoglalta helyét a valódi vígság, melynek csapongása már csak lelkesít, melegít, de nem sért, mert korlátozza azt a művelt izlés s a társaság előkelősége s finom érzéke. Nem sorolhatjuk el mindazt, mi a tisztikar szeretetre s elismerésre méltó figyelmének tanujele volt, de mondhatjuk hogy az egész báli éj igen kellemes emléket fogja képezni az ott mulatott közönségnek, mely igen alkalmas arra, hogy a tisztikar mihamarabb oda jusson, miként a lakosság műveltebb köreinek ne csak „ritka“ vendégei, de valóságos kiegészítő része legyen.

Főlöszleges mondanunk, hogy a terem izléssel, sőt fényesen volt díszítve zöld galyakkal, tükrökkel és zászlókkal, melyek színeinek alkalmazásával a »paritás« is igen ügyesen volt megtartva, mi természetesen igen jó benyomást tett a jelenvoltakra.

A tánczene kitünő volt, melyet a Simplicius által tüzelt játszott csárdásokon kívül az 52. sz. gy. ezred zenekara játszott pontosan, izléssel, fáradhatlanul. A négyeseket 82 pár tánczolta, a cotillion leleményes, ügyes figurákban gazdag volt.

Jelen volt Kaposvár összes férfi előkelősége; a kiválóan díszes hölgy közönség lehetőleg teljes névsorát pedig itt közöljük: Bárány Sándorné fekete selyem; Brandt Józsefné crème selyem; Chernel Gyuláné hamvas selyem bordeaux-val; Csonka Gyuláné fehér selyem; Eggerszeghy Kálmánné fekete selyem bársonnyal; Fesztl Rajmárné rózsaszín selyem, fekete csipkével; Folly Józsefné sötétkék selyem crème selyemmel; Bakonyi Ferenczné fekete selyem crème-vel; Jörgy főhadnagyné barna selyem; Kapocsy Jenőné ég kék szín selyem plüschel rózsaszín virággal; Medvey Arthurné fehér selyem rózsaszín virág; More Béláné lila selyem csipkével; Psik Lajosné fekete selyem vörös virággal; Spitzer törzsorvosné crème selyem, vörös selyem derék; Kisfaludy Atala Szalayné fekete selyem crémell; Villám Arnoldné lila selyem crème csipkével; Weisz Mórinczné fehér selyem rózsaszín virággal; Zsigy főhadnagyné, fekete selyem; urnök. Továbbá: Belovary Lenke, crém satin piros virággal; Bereczk Nelli rózsaszín tarlatan vörös rózsákkal; Bogay Margit, kék satin fehérrel, kék virággal; Csorba Mátild rózsaszín atlasz fehér gyönggyel; Farkas Erzsike fehér tarlatan rózsaszín rózsákkal; Gáspár Mariska fehér tarlatan rózsaszín virággal; Gosztonyi Beatrix rózsaszín atlasz és tarlatan; Gönczy Gizella kék satin rózsaszín virág, Emma, rózsaszín tarlatan vörös virág; Háj Anna kék atlasz és tarlatan milles fleues csokrokkal; Ilka fehér atlasz és tarlatan rózsaszín virággal; Horn nőv. fehér cachemir lila atlasz s lila virággal; Kaackovics Lilike rózsaszín satin rózsával; Körmendy Ilona hajnalzsin atlasz rózsákkal; Ladányi nőv. fehér satin rózsafüzérekkel, Leipzig Gizella fekete selyem fehér csipkével vörös virággal; Mészöly Otti rózsaszín atlasz kék virággal; Paizs Mariska fehér cachemir rózsaszín virággal; Pataky nőv. halvány lila fehér gyönggyel; Quapil nőv. crème lüster bordeaux bársonnyal; Riedl Eufemia zöld selyem derék fehér tarlatan vörös virág; Szidonie kék tarlatan kék selyem derékkal vörös virág; Roboz nőv. milles fleues atlasz vörös virág; Ruszky nőv., fehér tarlatan fehér atlasz derék, rózsaszín virággal; Sárközy Margit rózsaszín selyemmel, Zseni rózsaszínü satin; Schäffer Gizella kék tarlatan kék atlasz derékkal; Scholcz Minka rózsaszín atlasz s tarlatan, Szalay nőv., kék atlasz kék, ezüstös tarlatan rózsaszín vadrózsákkal; Szávay Anna rózsaszín cachemir milles fleues csokrokkal; Vanka nőv., rózsaszín cachemir milles fleues csokrokkal; Würth nőv., rózsaszín satin kék virággal; és Zdrávy Ilon rózsaszín, sztgyörgy virággal, kisasszonyok.

HIREK.

— Jánossi Gusztáv, sok éven át a veszprémi egyházmegyei hivatal titkára kano-nokká neveztetett ki, fáradhatlan sok évi munkásságának jutalma ezen előléptetés. Örültünk rajta mind azokkal, kiknek barátságát valóban bírja és nemcsak a „Somogy“ szerint azzal „dicsekedik“.

vall
zen
tás
zett
zón
meg
tern
tona
csala
mul
ség
máb
csak
nak
egy
tika
a k

a m
tek
k a p
totta
uag
bett
ház
költ
vend
meit
világ
vend
mind
mint
mest
adak
össz
társ
nak
sebb
tünk
tesse
hatu
signa

szük
amot
miér
kony
Szécl
Huny
dede
mi is
vajha
gyon

alapt
cz. ve
vigaly
igény
fordu

hogy
lépni.
bizony
zésbe
val s
De h

kezdé
tiszt

A

tott m
vendé
utak d
te k
hozáj
ből, ho
csatla

megjel
János
bizotts
azokat
ményé
magya
végzül
minden
célját
egyés
mely
mányh

kész b
sitend
gondo
alapsz
másul

— A helyben állomásozó katonatiszti kar galléros szívesége, menyiben az 52 sz. gy. ezred zenekarát egy jótékonycélú séta hangverseny tartására átengedte, ismét igen kedves mulatságot szerzett városunk közönségének. A 10-iki bálozó közönség ösztönözve az elmúlt báljé jó emlékével tömegesen jelent meg f. hó 11-én este a „Korona“ termében élvezendő a kitünő zenét, melyet a katonai zenekar nyújtott; s valóban a közönség nem csalódott s a kitünő zene élvezete mellett oly táncmulatságnak is részese lett, mely legalább kedélyességben nagyon igyekezett az elmúlt báljének nyomába lépni. Ugy halljuk, hogy a hangverseny nem csak a tisztikar és közönség közt kifejlődő barátságának tett hasznos szolgálatot, de a „Mária Valéria“ együletnek is tetemes jövedelmet adott, s így a tisztikar szíveségét két oldalról illeti meg a köszönet: a közönség és jótékony részéről.

— Itt a farsang egymást érik székvarosunkban a mulatságok. A kereskedő ifjak 6-án rendeztek jól sikerült vigalmat. 7-én vasárnap pedig a kaposvári csizmadia-ipar-társulat tartotta lakozását, a városház és célra szépen díszített nagy termében; de a meghívottak — csakis ezek vehettek részt — annyian jelentek meg, hogy a városház emeleti helyiségei, honnét a hivatal az éjjelre kiköltözött, befogadásukra elégségesek nem voltak, a vendégek még a városház vendéglő földszinti éttermeit is elfoglalták. Hát biz itt ment a mulatság ki-világos kiviradtig s az ő eredeti jó kedv. a szíves vendéglátás, mely az idén is olyan volt mint az előtt mindenkor, feledteté, hogy kint nem úgy van már mint volt régen, mikor a cézimester meg az atyamester uram kommandírozta az ifjúságot. Önkéntes adakozásokból, mert belépti-díj nem volt, csinos összeg gyűlt össze ezen magyar jellegű fentartott társulat részére. Arról is meg kellene az újdonságnak emlékezni, ki volt az öregek között a legiszte-sebb, a fiatalok között a legszebb; de hát mit tehetünk róla ha mindannyi nagyon szép volt s egyik tisztesebb a másiknál, így mi fokozatot fel nem állíthatunk. Nagyon jól mulattunk ez volt „a helyzet signaturája.“

— Somogyvárról s Kéthelyről egyszerre veszszük a tudósítást, itt gróf Hunyady Imréné amott gr. Széchenyi Dénesné-ről szól az; miért ne foglaljuk egybe? mindkét úri hölgy jótékony anyala vidékének; tudósításunk szerint gróf Széchenyi Somogyvárról kisdudavodát állított, gr. Hunyady pedig ajándékokkal halmozta el a kisdudeket s szegényeit karácsonykor. Tudósításunkkal mi is azt mondjuk az isten áldása legyen rajtuk s vajha okulnának e példák azok, kik a nagy vagyont élvezni igen, de használni nem tudják.

— A kéthelyi fiatalság a kéthelyi szegény alaptöke gyarapítására január 17-én a »Holló«-hoz ez. vendéglő tánctermében rendez zártkörű táncvigalmat, a kik meghívót nem kaptak volna s arra igényt tartanak szíveskedjenek a rendezőséghez fordulni.

— Vasut Tabon. Nagyban emlegetik nálunk, hogy B. Szántódtól Tabig szárny vasut fog életbe lépni. Az eszme szép is, üdvös is, de annyi azonban bizonyos, hogy kereskedőink e tárgyban érintkezésbe tették magukat a déli vaspálya igazgatóságával s nyertek is e tekintetben kedvező nyilatkozatot. De hogy lesz-e belőle valami? az a jövő titka.

— Új posta hivatal. B. Szántódon ez új év kezdetével posta-hivatal lépett életbe. Kezelő posta tiszt Rósenfeld József ur.

A keresztyény védszövetség nagygyűlése.

Ez évi január hó 6-án Kaposvárt tartotta meg a szövetség nagy gyűlése, a Litsajer-féle vendéglőben, a beállott fagy által járhatatlanná vált utak dacára negyvenhat közönségből jelentek meg küldöttek, kik az egész községek hozzájárulását jelentették, a legtávolibb környékekből, honnan a közlekedés teljesen lehetetlenné vált csatlakozást jelentő levelek érkeztek.

A gyűlés lefolyása a következő:

Chernel Gyula elnök, melegen üdvözlőlvén a megjelenteket, az ülést megnyitotta, mire Csondor János a szövetség jegyzője, az e végből kiküldött bizottság által készített alapszabályokat felolvasta és azokat, úgy a szövetségnek célját és várható eredményét, egy alapos beszédben a jelenlevőknek megmagyarázván, azok teljesen elfogadtattak; még azon végcikk hozzáadásával, hogy a m. kir. kormánynak mindenkor jogában álland, ha a szövetség kitűzött céljától eltérne és az által akár az állam, akár az egyes tagok vagyonára károsná válna azt feloszlattatni, mely hozzáadással az alapszabályok a m. kir. kormányhoz felterjesztetni rendeltettek.

Ezek után szólott Szabó János szennai lelkes buzditólag, felolvastván a szövetség által létesítendő kereskedelmi társulat tervezetét, mely át-gondolt tervezet felett azonban a szövetség csakis alapszabályainak a kir. kormány által történt tudomásul vétel után fog határozni.

A zárbeszédet Szalay Károly ur tartotta, a szövetség tevékenysége iránt az életből merített hasonlatokkal köztetszést aratván. A gyűlés kitűzött sorrendje kimerítve lévén az elnök néhány meleg bucsuszóval a gyűlést bezárta, mire az éljenek közt szétoszlott.

A gyűlés lefolyása példás rendű volt, mint azt a megjelent komoly higgadt polgáráktól másként várni nem is lehetett, a városi hatóság részéről mint biztos Poór Sándor tanácsos ur jelent meg, teendőit a töle megszokott tapintattal végezvén.

A vidékről.

Balaton mellől 1883. Január 6-án.

Móttó: Hej, haj ígyünk rája.
Ugy is el-nyel a sir szája...

Tekintetes Szerkesztő úr! A szent-írás azt mondja, hogy Noe bárkája az „Ararat“ hegyen jutott szárazra, de — sajnos — azon időben élünk, midőn szeretik elhitetni az emberek egymással, hogy ama fehér fal amott, nem fehér ám hanem fekete, s így a szent-írás ez állításának is csak utóbbi részét akarja elhinni a profanus emberiség, t. i. hogy szárazra jutott. De hol? Az egyik azt mondja, hogy Budán, a másik Turba, egy harmadik Boglár emlegeti. Ez nem lehet az igazi. Aztán meg se Rómer Floris, se Henslmann nem nyilatkozott felőle az »Archeologiai« értesítőben, tehát azt az állítást el nem fogadhatjuk.

Sokkal több valószínűséggel bir az ellen vélemény, mely azt tartja valószínűnek, hogy Noe bárkája Viszon fenekelt meg. — Ha kételkedék tek. szerkesztő ur állításunk igazságán, megnyugtatótására azt hiszem elég lesz amaz egyszerű biztatást adnom, hogy csatlakozék hozzám. Nem szándékom tekintetes urat a „Dumas“ és „Ponson“ regényeiből ismeretes csapszékbe vezetni; — Képzelsen a helyett csatlakozék barátok s még ittasabb, de azért közbecsülésben álló rablólovagok helyett vakító szépségű hölgyek, becsület polgárokból tarkázott díszes, intelligens vendégkoszort, kik a szélrózsa minden irányából sereglettek össze a becsületben érdemült tek. Báan Gáspár ur név és születésnapj üdvözlőre; kit az isten még sokáig éltesse! De nézzünk a hajóba s vegyük szemügyre a bent levő koszort. Ott látjuk Noe apánkat kedves családja s tisztelői körében. A zajos hajóban vídám pohár elcsengés hallik, s fölső helyett, a hosszú nyaku üvegek üldözöttek. Vidám zaj mindenütt élénk csvegés. Legnagyobb azonban a díszes nagy asztal, fölső, parlament körül hallik, hol Szász ur sikertelenül iparkodik a szép nem körül tért nyerni. Mindenki beszél egyszerre. Az asztaltól Ulmér Pálné, babodi Körmendy Józsefné és a szeretetreméltó háziaszony, Körmendy Lajosné urnók foglalják el, viruló hölgyek társaságában. Leányok és ragyogó szemű menyecskék dicsérik az izletes étkeket, rimánkodva egy csepp eczetért, lévén azon egyetlen, de pótolható hibája a nagyszerű ebédnek, hogy a kedves háziaszony csupa udvariasságból, — csak édesíteni akarván a napot, — még a salátára sem batorkodott eczetet öntetni.

Jobbra a függetlenségi párt egyik népszerű embere Szalay Imre képviselőnk ült, kinek nevét magasztalással emlegetik, kinek meleg szíve, nyájas modora oly hatalom, mely előtt kénytelen vagyok meghajolni, mely ellenállhatatlanul győz és lekötél. Főlötte finom, tapintatos társalgásában igen szépen hangsúlyozva körvonalazta, illetve fejté ki a függetlenség mai álláspontját, a semita ügyben a zsidósággal szemben.

A dísz-asztal mellett egy kis asztal szerepelt; ült ugyanis a mellett egy kis társaság, kinek éltető eleme Szálfy ur volt; ki nem hiába hallgatta a bécsi akadémiát 6 hónapig, annélkül, hogy a német professzor előadásából csak egy árva szót is megértett volna — mert oly ügyesen sajátította el a hírneves „Bosko“ művészetét, hogy az ünnepeit férfiú tisztelőre, általa elrebegett hangzatos toaszájának leple alatt, rendkívüli büv-erővel tudta a nemesebb csemege fajok legszebb példányait s néhány dispensált pulyka ezombot a kvekker hátsó zsebébe saudszirozni; hivatkozva magában amaz ismeretes közmondásra: „Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tuzok.“ — Neki minden rossz volt; a malacz nem elég ropogós, a pulyka kemény, a borju lág, s tán lucullus asztalánál sem érezte volna magát jól. Pedig nem is az ebéd volt a baja, — mely igen izletes volt, — hanem az, hogy elszakadt a barna angyal a szép Zseni kisasszony mellől, kinek egy tucztát perzskot akart elmondani az ebéd folyama alatt — bészé németül — s véletlenségből kiszorult a nagytáblától, velem együtt. Nix deuth. — szokta volt mondani — nem jól folynak az actiák, — monologizálta magában. Irigy szemmel nézte kedves urambátyánk szerencsétét, ki mellesleg mondva parkodott is az érdekltségét hatványozni az által, hogy míg amazok discouráltak, ő a zavarosban halászott; kurisálván a takaros nevelőnek. Egész odaadásig hízelt, majdnem elolvadt hevével; meg is ígerte nyomban neki, hogy régi vágyát teljesítendő, délután duetba fognak korszolányi; de — őh sors — hogy az őrd... akarom mondani, a szíves házigazda csupa udvariasságból elfeledett befogatni. M... ch.

Irodalom és Művészet.

Megjelent az „Ország-Világ“ január 7-iki száma a szokott díszes és pompás kiállításban. Közli Csengery Gusztáv elbeszélését „A migraines mint házastó“, Góbi Imre hangulatteljes költeményét: a „Lemondás“-t, Hevesi József kisebb elbeszélését: „Másodvirágzás“-t. Érdekes czikk a dr. Tóth Sándoré, melyben a szászok népepikájáról értekeznek. Alkalmoszerű czikk a Kodolányi Antal szakszerű dolgozata, a „Vasárnapi munkaszünet kérdése“-ről. — Az „Ország-Világ“, a mint látjuk, rendes heti tárczát közöl — igen helyesen: — ezuttal is Ábrányi Emilnek szépen irt tárczája van benne. A rejtvénykedvelő olvasóknak is bő alkalmuk van egynehány téli délután unalmait elizni. Rejtvényei mindig kitünők. Képei csaknem mind magyar tárgyak. Így Munkácsy Mihály nagynevű festőnk gyönyörű festménye, a „Látogatás egy fiatal anyánál“ című, van jeles metszetben bemutatva; a „Csárda előtt“ és „Pusztai kép“. — Remek fametszet az „Alvajáró“ is. Egyéb szintén sikerült képek: a császári alapítványi ház a bécsi Schottenringben, a leégett Bing-színház helyén, Gambetta és Wimpfen, az öngyilkos nagykövet hű arczképei. T. olvasóink becses figyelmét ezuttal is a legmelegebben felhívjuk e lapra, mely a legszigorubb szemmel ítéltve is, hazánkban páratlanul áll. Előfizetheti Wilkens és Waidl kiadóknál. Budapest, koronaherceg-utca 3. sz. Előfizetési ár: egész évre 10 frt, fél évre 5 frt, évnegyedre 2 frt 50 kr.

Karcolatok Segesd multjából.

(II. Közlemény.)

A Szerkesztőség szíves engedelmével teljesítem ígéretemet s folytatom Segesdre vonatkozó közleményeimet. Igaz ugyan, hogy nem nagy horderejű események azok, melyek közléseim által nyilvánosságra jönnek, de mivel minden korlátozt, s csak helyi érdekek bíró adat, bizonyos folg általános érdekűvé is válik már csak elhatároztam magamat Segesdre vonatkozó jegyzeteim közlésére, gondolván hogy még egy mozai-követ képezhetik ezek is azon adathalmaznak, melyből a hivatottabbak megynék monographiáját lesznek majdan összeállítandók.

Ha valamikor, úgy elmondhatjuk, hogy korrunkban érvényesíti magát mindinkább a törekvés visszanyulni a multba, betekinteni a leveles ládák felhasználatlan, poros aktáiba, hogy a kikeresett emlékek s adatok az egész nemzetnek, egyeseknek, avagy társadalmi institucióknak multjára vessenek jelenítő világosságot. E törekvés hatása alatt állanak mindazon jelesek, kik az újabb időkben a történelmi kutfők ügyes felhasználásával jelesebb jelesebb monographiákat alkottak és alkotnak; áll maga az egész történelmi társulat is, mely főleg az anyaggyűjtést tekinti feladatnak, mely különben irigylésre méltó irodalmat teremtett. E törekvés hatása alatt állott tehát csekélységem is, midőn a segesdi társház jelenlegi, közbecsülésben álló főnökeinek, főtiszt. Takács Ambró urnak szíves engedélye folytán a társház irattárába betekinttem s abból a már közölt s az alábbiakban közlendő adatokat feljegyeztem.

Mint multkori közleményemben kimutattam, a Franciskánusok életében az Árpádok s későbbi királyok alatt, oly nagy szerepet játszott segesdi konvent 1600 után a törökök dúhának esett áldozatul; az állítólag Bajom felé eső térségben állott egykori zárdának még csak nyomai sem maradtak.

De nem csak Segesd, hanem több más, még Segesdnél is jelesebb, egykor megynék területén állott konvent lett oly mértékben a törökök ádáz pusztítása által az enyészet örök áldozatává, hogy a művelődés ezen egykori tényezőinek ma már nélkül nyomát is hiába keressük.

1532-ben ők pusztították el a Megváltóról nevezett csákányi franciskánusok konventjét. A legnagyobb valószínűséggel állíthatjuk, hogy ők rombolták le az egykor hiteles hely gyanánt is szolgált s o m o g y v á r i, szt. Egyedről nevezett, bencze-rendi apátságot, mely Jerney szerint 1542-ben még fenn állott. A s e n t - j a k a b i b e n z e s apátság, a kaposfeői apátság, a keresztesek csurgói konventje, a s á m s o n i szt. Benedekről nevezett canonia szintén a legnagyobb valószínűség szerint a XVI. század vézei közt dulatott föl.

De míg ezek örökre romjaikban maradtak, a segesdi konvent 161 éves elhagyatottság után is új életre ébred, mert a Ferencziek a törököknek 1687-ben történt elűzése után régi, kedves helyöket újra felkeresik s új családot alapítanak.

Ez időben azonban a rend kebelében lényeges változás állt be; a »Provincia Hungariae« név alatt összefoglalt szt. Ferenczrendi szerzetesek megszolanak s a pécsi és zágrábi kusztodiák, hova Segesd is tartozott, I. Leopold császár — király, és VII. Sándor pápa engedélye s beleegyezésével, Medjureszky Timót tartományi rendfőnöksége alatt, szent Lászlóról nevezett rendtartományá alakulnak.

Az 1687-ik évben először is Banchich Bernárd és Simonchich Márton atyák neveivel találkozunk. 1688 és 89-ben házfőnök Mayz Izaiás, 1690-ben Fabianchich Péter, 1691-ben Kraleovich Tamás, 1692-ben Fabianchich Pál, 1693-tól 1695-ig ismét Kraleovich, 1697-ben újból Fabianchich Pál. A horvátos nevek azt látszanak bizonyítani, hogy ezen időben a rend tagjait leginkább a horvát részek szolgáltatták, de azon vizsgálati iratok tanubizonyosága szerint, melyek Somogy megye s Biró Márton veszprémi püspök intézkedése folytán az egykor Segesden létezett plebánia érdekében megtartott vizsgálat alkalmával irattak, a segesdi társház atyai fáradsatlanok voltak a sokáig árvaságra jutott hívek lelki gondozásában.

Az 1701-ben kitört mozgalmak kényszerítik ugyan szerzeteseinket az általuk lelkiekben gondo-

zott Dombóvárra menekülni, de 1701-ben, bár rövi d időre, ismét vissza térhetnek, de csak azért, hogy az 1703-ban egész hévvel kiűtött Rákóczy mozgalom következtében Segesdtől most már másod ízben vegyenek búcsút. Fabianich Pál, több éven át praesidens, Illés atyával együtt kénytelen először Atádra menekülni, de itt sem érezvén magokat biztonságban, Illés átkelt a Dráván, Pál pedig Pécsre menekült, hol több társával együtt a lázongó ráczoktól megtámadtatva, gyilkos fegyverek által a templomban, a főoltár előtt lelta halálát.

A kuruczok a zárdát elfoglalják, felgyújtják s el is pusztítják.

A kurucz-mozgalmak szüntével, avagy tán már az alatt is történt, hogy a lelkiek szükségét érző hívek plebániát alapítottak. Négy plebánosról tétetik említés, kik közül kettő Segesden halt is meg, kettő pedig nem bírván megélni, az egyik Csá-kányba, a másik pedig Lengyeltötiba költözött.

De éppen ezen körülmény szolgált aztán később nagy akadályul, hogy a Ferencziek Segesdre harmadszor is vissza térhessenek s régi jogaikat elfoglalhassák.

Visszatérhetőséket s hogy Segesdet jelenleg is lakhatják, egyedül csak a vallásos gróf Széchenyi családnak köszönhetik.

(Folyt. köv.)

Különfélék.

A divat hatalma. A hermelin, a neve ama csinos menyét fajnak, mely Siberia északi részén található, drága bőre az utóbbi években aránytalanul olcsóvá lett. Az uralkodók szükséglete, kiknek bíbor palástjait e prémel szokás díszíteni, felette csekély ahogya a divat szeszélyét kiegyenlítse. Az utóbbi időkben a hermelint alig lehetett eladni többé, s egyetlen nagyobb berlini szörme kereskedőnél hatvan ezer darab szaporodott fel. Ujabbban szerencsére Chinába kezdtek venni, ez segített egy keveset. Legujabbban pedig a szücsök kezdik használatba venni női bundák bélelésére, 60—65 frtért lehet is egy hölgyfelöltőt kapni. Szürke mokus bőre ma is drágább mint a puha selyem finom hermelin. Ilyen a divat hatalma.

A szabadkőművesek szövetsége. Németországban 368 páholyban 43,058 tagot számít. Berlinben a fővárosban 3251 tag tartózkodik.

Bíróság előtt. Bíró: „Halja-e Szotyori, felesége naponként panaszkodik, hogy ön részegkedik a helyett hogy dolgoznék, üti dobját azután az asszonyt meg a szegény gyerekeket, nem fél Istentől? forduljon jobbra, dolgozzék, meglátja mily édes a munka! Szotyori: „Igen ám tekintetes uram csakhogy az édeset nem veszi be a természetem!”

Mi az a Tőzsde? „Tateleben mond meg nekem mi az a tőzsde (Börse)?” Kérdi a kis Iczig a

vén Icziget. „Hát jól vigyázz” felel ez „a tőzsde kaliczka melyben a nagy és kis madarak össze vannak csukva s melyben azután a nagyok a kicsinyeket megtépik s felfalják!”

Az örökség. „Szégyeld magad, fiatal vagy s koldulsz!” — „Jó uram ne boszankodjék örökségem után járok, mert apám azokat kik neki alamizsnát szoktak adni halála előtt rém hagyta.”

Gazdászat ipar és kereskedelem.

(E rovat alatt ezután rendszeren hasznos tudni valókat is hozunk a mezei s házi gazdaság, ipar stb. köréből.)

Kaposvári piaci árak.

Január 9-ről.

Buza	8 frt 70
Rozs	6 frt 50
Árpa	7 frt —
Zab	5 frt 50
Métermázsánként.	

Szárított zöldség. Franciaországban a zöldséget következő módon szárítják. Gondosan megtisztogatott zöldséget kevés csudásó vagy sodával kevert vízbe rakják s egyszer felforraltják, ezután pedig papíron megszárazítják. A szárító szobát elég 36° R. melegen tartani a vékonyabb faj zöldségek szárítására, vastagabb gyökereket melyeket jó ritkán kell elhelyezni 40—50 foknyi hőséget kívánnak. A mint a teljes kiszáradás bekövetkezett össze préselik a zöldséget s pléh dobozokba rakják, melyekben éveig ártalom nélkül eltarthatók. Használat előtt a megszárazított gyökereket vízbe dagadni kell hagyni néhány óráig, a hennét kivétevéen ép ugy alkalmasak használatra mint az egészen frissek.

Nürnbergi báb készítés módja. Két kiló mézet öt perczig forralni, ezután pedig öt perczig hűteni kell, mire annyi lisztet keverünk hozzá, a mennyit a méz felvesz, e tésztát heverni hagyjuk, pár hétig. Ezután néhány tojással 2/3 kiló örege metélt mandulával, 2 deka szegfűszeggel, 2 deka kardamonnal 4 deka rumban felolvasztott hamuzsírral össze keverve addig dagasztjuk, míg egészen sima s finom lesz a tészta. Kisodorjuk ezután 1/4 hüvelyk vastagra s a formát melybe tenni akarjuk előbb citromáttal behintve gyenge tűzön megsütjük. Ha a báb megsült ismételve keményítővel kenjük be s újra megszárazítjuk. Ezután használatra eltesztik.

Szerkesztői üzenet.

M. J. plebanos urnak kiadó hivatalunk az oda nem ért számokat melyek — mint meggyőződöttünk — szintén pontosan utnak indította, s újra megküldötte; magán levelet küldöttünk.

Víz. Szivesen tettünk eleget kívánságának.
Restauracio. Nagyon kora még arról gondoskodni. Egyébként az eszme nem rossz.

Szerkesztésért felelős:

Szalay Károly.

HIRDETÉSEK.

Az e. o. általános

BALESETEK ELLEN biztosító-társaság

Bécsben.

Teljesen befizetett alaptőkéje 1000.000 frt osztr. érték.

A társaság elfogad:

I. Egyénenként való biztosításokat

balesetek ellen és pedig minden testi baleset ellen, mely a biztosítottat hivatásában vagy azon kívül, otthon vagy utközben értheti.

Példa: Valamely bankár, ügyvéd, orvos, irodai hivatalnok, ha a biztosítást 5 évre köti meg, 10000 frt halál és munkaképtelenség esetére 11 frt évi díj lefizetése mellett biztosíthat magának. — Több kockázattal járó hivatásu egyénekre nézve, a díj megfelelő arányban drágább.

2. Tömeges biztosításokat.

a valamely gyárban vagy más iparvállalatnál alkalmazott valamennyi egyént hivatászerű foglalkozásuk gyakorlása közben érhető balesetek ellen. (93) 5—4

A magyarországi vezérigénység

Budapest, Dorottya-utca 10. sz.

Kaposvárott főügynök FLEISCHMAN JÓNÁS.

Nevezetes áruszállítás.

Kávé

és Thea behozatal.

Legnagyobb!! 12—11

Nagybani-árak mellett ajánljuk Hamburgból postán s bérmentve ugyan, de nem vámentesen miután a határvámot itt megfizetnünk nem lehet, utánvételt a csomagolásért mit sem számítva utkilos zsákokban.

Sz. 1 Mokka, valódi arab	6.62.
.. 22 Menado, felette nemes	5.83.
.. 24 Java I. sárga nemes	4.52.
.. 30 Cuba zöld erős	4.65.
.. 27 Göngy Mokka n. kiadó	4.88.
.. 25 Java II. sárga nemes	4.20.
.. 32 Santos tiszta jó ízű	3.90.
.. 33 Domingo kiadó	3.80.
.. 34 Rio erős és tiszta	3.50.

Thea fél kilo 75 krtól 5.50-ig. Orosz korona Sardinia öt kilos hordó 1.75. — Pontos szolgáltat. — Árjegyzékek s kis posta mutatványok ingyen s bérmentve. Fenti árakért mindenkor csak valódi tiszta, jó ízű kávékat küldünk. Reális kiszolgálás mellett — a mi változhatatlan elvünk — valódi kávé olcsóbban senki sem ajánlhat.

Funke és Kornberg, Hamburg.

Köhögés, rekedtség, mell- és gyomorhaj ellen

valamint legjobb erősítőszerrül bizonyított lábadozóknak bármily betegség után

HOFF JÁNOS

maláta-kivonat - egészségi - söre

Hoff János

concentrált maláta-kivonata.

Hoff János

maláta-esokoládé.

HOFF JÁNOS maláta-mellczukorkák.

58-szor kitüntetve.

Köszönő iratok:

HOFF JÁNOS udvari szállító urnak Bécs. Gyár Grabenhof Bräuerstrasse 2. Gyári raktár és iroda I. Graben Bräuerstrasse 8.

Tisztelt uram! Gyanuval eltelve minden hirdetés iránt, kevés reménnyel kezdettem maláta-készítményeit használni. De képzelje örömmel, midőn a Hoff-féle koncentrált maláta-kivonat holnapokig nélkülözött egészségemet vissza-állította, mellem oly egészséges, mint soha se volt. s a köhögés mely engem annyira kinzott teljesen eltűnt s én hála isten egészséges vagyok. Köszönet önnek, forró köszönet.

Babocsa Somogy megye 1882. febr. 22.
12—5 (88) Steiner Dávid.

Somogy megyei főraktára: BABOCHAY KÁLMÁN gyógyszerész Kaposvárott.

továbbá AUGUSZTIN ÁGOSTON gyógyszerész és LAJPCZIG ANTAL uraknál.

Tekintetes ur!

Az igazsághoz hiven tudósítom a maláta-sör és maláta-chokoládé gyógyerejéről: Anyám, ki évek óta erőtlenségben, valamint gyomor és mellbajban szenvedett, 7 és fél hónap naponként 3-szor használta az ön maláta-sörét és este egy csésze maláta-esokoládét ivott, és most anyám annyira egészséges, hogy 78 éves kora dacára a gazdaságot vezeti. Sziveskedjék ismét 58 palack maláta-sört, 6 és fél kilo chokoládét és 10 zacskó maláta-mellczukorkát küldeni. Örökké hálás

Radolinski S., főbíró,

mint fűrdővendég e. l. sz. Egerben szept. 11.

A Hoff János-féle maláta-sör és maláta-chokoládé, melyek a helybeli katonai kórházban alkalmaztattak, a gyógyfolyam jó támaszául bizonyultak különösen kedvelték a maláta-kivonatot a chronikus mellbajban szenvedők, valamint a maláta-chokoládé a lábadozóknak üdítő gyógyélelmi szerül szolgált.

Bécs, 1881. dec. 13.

Dr. Löff,

tőrszörvos.

Dr. Porias,

főtőrszörvos.

Laptulajdonos és kiadó SZALAY IMRE

Kaposvárott, 1883. Nyomatott ifj. Hágelman Károly könyvnyomdájában.